

311 Matka pláče

transpozice -1

1. Mat-ka plá-če, ru - ce spí-ná: Ach můj Bo - že roz-mi-lý! V ža-lu vi - dí

své-ho Sy-na, jak jej na kříž při-bi-li. V té-to do-bě pl - né bo-lu

chce tu bý - ti s Je-ží-šem, rá - ny je - ho ne - se spo-lu ve svém srd - ci

ma-teřském. Pro bo - les - ti, pro ža - los - ti srd - ce své-ho čis - té - ho

od - pust nám, jichž ne - pra - vos - ti ten meč vbod - ly do ně - ho.

2. Ke kříži teď pozdvihuje
oči pláčem zkalené,
s mečem v srdci pozoruje
nohy, ruce zraněné;
ruce, které líbávala,
které vždy jen žehnaly,
nohy, které vídávala,
k ubohým jak spěchaly.
Pro bolesti, pro žalosti
srdce svého čistého
odpusť nám, jichž nepravosti
ten meč vbodly do něho.
4. Potom z dřeva kříže sňali
tělo svaté k pohřbení,
matce syna na klín dali
k poslednímu loučení:
Kde je krása těla tvého,
kde jas svatých tváří tvých?
Kam se božská jiskra děla
a zář očí nebeských?
Pro bolesti, pro žalosti
srdce svého čistého
odpusť nám, jichž nepravosti
ten meč vbodly do něho.
3. Synáčka, jež s pečlivostí
po Siónu hledala,
teď jí navždy s ukrutností
Kalvárie odňala.
Zde na kříži dokonává
její lidská naděje,
svou krev její dítě dává
do poslední krůpěje.
Pro bolesti, pro žalosti
srdce svého čistého
odpusť nám, jichž nepravosti
ten meč vbodly do něho.
5. S Marií chcem naříkati
nad našimi vinami
a s ní chceme k Bohu lkáti:
Ach, smiluj se nad námi!
Kéž bychom se z hříchu káli
a pak s Matkou bolestnou
došli v nebi věčné chvály
za věrnost a lásku svou.
Pro bolesti, pro žalosti
srdce svého čistého
odpusť nám, jichž nepravosti
ten meč vbodly do něho.

2. Ke kří-ži teď po-zdvi-hu-je o-či plá-čem zka-le-né, s mečem v srd-ci

po-zo-ru-je no-hy, ru-ce zra-ně-né; ru-ce, kte-ré lí-bá-va-la,

kte-ré vždy jen žeh-na-ly, no-hy, kte-ré ví-dá-va-la, k u-bo-hým jak

spě-cha-ly. Pro bo-les-ti, pro ža-los-ti srd-ce své-ho čis-té-ho

od-pušť nám, jichž ne-pra-vos-ti ten meč vbod-ly do ně-ho.

3. Sy-náč-ka, jež s pe-čli-vos-tí po Si-ó-nu hle-da-la, teď jí na-vždy

s ukrutnos-tí Kal-vá-ri-e od-ňa-la. Zde na kří-ži do-ko-ná-vá

je-jí lid-ská na-dě-je, svou krev je-jí dí-tě dá-vá do po-sled-ní

krů-pě-je. Pro bo-les-ti, pro ža-los-ti srd-ce své-ho čis-té-ho

od-pušť nám, jichž ne-pra-vos-ti ten meč vbod-ly do ně-ho.

4. Po-tom z dře-va kří-že sňá-li tě-lo sva-té k pohřbe-ní, mat-ce sy-na

na klín da-li k posled-ní - mu lou-če - ní: Kde je krá-sa tě-la tvé-ho,

kde jas svatých tvá-ří tvých? Kam se bož-ská jis - kra dě-la a zář o - čí

ne-beských? Pro bo - les - ti, pro ža - los - ti srd-ce své-ho čis - té - ho

od - pusť nám, jichž ne - pra - vos - ti ten meč vbod - ly do ně - ho.

5. S Ma-ri - í chcem na - ří - ka - ti nad na - ši - mi vi - na - mi a s ní chce-me

k Bo-hu lká-ti: Ach, smi-luj se nad ná-mi! Kéž bychom se z hříchu ká - li

a pak s Matkou bo - lestnou doš - li v ne-bi věč - né chvá - ly za věrnost a

lás - ku svou. Pro bo - les - ti, pro ža - los - ti srd - ce své - ho čis - té - ho

od - pust' nám, jichž ne - pra - vos - ti ten meč vbod - ly do ně - ho.